Ч. 104 Второк 12 (24) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Перше засїданє Ради державної відбуде ся — як вже звістно — дня 1 червня. Канцелярия палати послів розіслала вже порядок дневний першого засїданя, а після того розпічне ся дальша дискусия над внесенями язиковими.

В Люблянї відбула ся вчера інтронізация князя-епіскопа Еґліча в присутности президента краю, ґенераліциї і властий державних. Князь-епіскоп в своїй промові зазначив, що буде однаково опікувати ся як Нїмцями так і Словінцями. В Гориции знов відбула ся інтронізация архіепіскопа Місії а намістник підчас пира зазначив в своїм тоасті потребу спільного діланя властий церковних з державними і автономічними.

Pesti Hirlap подає розмову свого дописувателя з членом нїмецкого парляменту Каніцом. Посол сей мав сказати, що Угорщина є в спроможности, замкнути свої границї перед Долитавщиною. Она могла би вже обійти ся без австрийского промислу. Угорщина посїдає всї вимінки, щоби розвести в себе широкий промисл. Нїмеччина доставила би їй на ту цїль потрібні капітали. Лише Долитавщина потерпіла би на торговельній самостійности Угорщини. — Каніц забув однакож, що Угорщина, замкнувшись сама в собі, могла би удушитись в салї своєї сирої продукциї, позаяк Долитавщина на случай розриву мусїла би на суровець угорский також наложити мито.

Льорд Сельсбері не відповів вправдї просто на інтерпеляцию Кімберля в палатї льордів в справі воєнної бесїди Чемберлена, але в довшій промові посередно пояснив ситуацию. Сельсбері піддав именно острій критицї полїтику давнїйшого правительства, котре, по єго гадцї, допустило ся великої провини, не позволивши Японцям всесторонно використати своєї побіди над Хінами, а призволяючи, другим державам европейским розсїсти ся на побережах хіньских. Сельсбері пожелав притім Хінцям сили та розросту і заручив, що Анґлїя хоче остати в мирі з всїми державами, з котрими зіткне ся в Хінах. — Послїдний уступ втихомирить мабуть трохи дипльомацию европейску і злагодить воєнний настрій річи Чемберлена. Одна лише суперечність впадає в очи в виводах Сельсберіого, а то, що він жалує Япан, що він не використав своєї побіди над Хінами, коли всїм звістно, що Анґлїя сама наперла на Япан, щоби побідитель відступив їй хіньску пристань Вей-гай-вей, котру відтак заняла Анґлїя сама. Здає ся також, що Сельсбері добре знав зміст бесїди Чемберлена перед єї виголошенем і що він не солїдаризує ся хиба з щиростию сеї бесїди або з драстичною формою. Сама основа річи Чемберлена подобає ся мабуть і Сельсберому.

На боєвищи антильскім досить спокійно. Ситуация така. Ескадра американьска Самсона і Шлея розтаборились на полудне від островів Куби, Гаїті і Порторіко, пильнуючи Гаванни і слїдячи за іспаньскою фльотою, котрої побут незвістний. Гаванна сама обезпечена добре проти Американцїв. Ґенерал Блянко стереже пристани, а в краю від часу до часу війска єго мають відносити побіди над ворохобниками. Гаванна посїдає кілька канонїрок в пристани і тї маневрують так, щоби ескадру американьску заманити під стріли сусїдних побережних кріпостий. Американцї однакож дуже осторожні. Сама Гаванна посїдає досить живности і амуниції, а від часу до часу має їй доставляти припасів воєнних непостережено ескадра іспаньска. Ескадру ту бачено на днях коло французского островця Мартінїк, то опять коло побережий Венецуелї, то коло міста Каракас або при острові Куракао, отже взагалї в полудневій части Караібского моря окруженого з півночи великими а від всходу малими Антилями. Побіч того надійшли вісти, що частину іспаньскої ескадри бачено на Атлянтику на високости Нової Шкоциї, отже не дуже далеко від Ню Йорку. Які пляни має адмірал іспаньский Червера, незвістно Американцям. Коло Ню Йорку, на прибережнім островци Льонґ Айленд, Американцї видвиґнули желїзні оборонні вежі і умістили там пушки першого калїбру, неначе боялись би атаку на престольне місто. Показало ся притім, що ескадра іспаньска зложена з 7 панцирників, одного кружальця, 4 торпедових канонїрок і кількох поменших лодий.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1898.

— **Письменний іспит зрілости** в учительскій семинариї в Станиславові розпічне ся вї второк дня 7 червня.

— **Роботи коло церков у Львові**. В церкви сьв. Николая ведуть ся дальше мулярскі і камінярскі роботи. Тепер заняті мулярі роботами коло хорів (котрих перше не було) і направою стїн. З помоста видобули великий надгробний камінь з вирізаним на нїм хрестом і нечиткою написею. — До Преображеньскої церкви при „Народнім

---

3)

Полонений на Кавказї.

(Правдива подїя — ґр. Ф. Толстоя. — З российского).

(Дальше).

За Шілїнове підглядане пожалував ся старець єго панови. Той велїв прикликати Шілїна, розсьміяв ся і спитав:

— Чого ти ходив до старого?

— Таж я єму нїчого не зробив — відповів Шілїн. — Я хотїв лиш подивити ся, як він жиє.

Але старець сердив ся, кричав, вишкірив свої два довгі зуби і грозив Шілїнови кулаком.

Шілїн не розумів всього, що говорив старий, але всеж таки довідав ся, що він жадав від єго пана, аби не держав довше Росиян в авли, лиш аби їх поубивав. З тим старий відійшов.

Тепер спитав Шілїн свого пана, хто той старець, а той відповів:

— То знатний чоловік. Він був першим джіґітом і богато Росиян згладив з того сьвіта. І богатий був. Мав три жінки і вісїм синів. Они всї жили в однім селї. Одного разу напали Росияни на село, спалили єго і убили сїмох синів старого. Лиш один син лишив ся при житю і той піддав ся Росиянам. Тодї перебрав ся старий до Росиї, та й також піддав ся. Перебув три місяцї межи Росиянами, відшукав там сина, убив єго власною рукою і утїк. Від того часу не брав вже участи в нїякій борбі, ходив з богомільцями до Мекки і молив ся там на гробі пророка. Тому носить турбан. Хто був в Мецці, той називає ся гаджі, то велика почесть, і носить турбан. Росиян ненавидить. Він напирав на мене, щоби я убив тебе, але я не можу того зробити; я заплатив за тебе великі гроші, а крім того я тебе полюбив; я не лиш не убив би тебе, але й не пустив би тебе на волю, колиб не дав вже мого слова. — Відтак засьміяв ся і додав по российски: — Ти, Іван, добрий і я, Абдул, добрий.

IV.

Так пережив Шілїн цїлий місяць. За дня ходив по аулї або занимав ся ручними роботами, а як надійшла ніч і в аулї всьо втихло, копав яму в своїй шопі. Копати не було легко задля каменистої землї, але він помагав собі при тім довгим пильником і вкінци перекопав попід підвалину діру. Як лучить ся добра нагода, надіяв ся тамтуди утечи. — Коби я лиш міг добре обізнати ся з місцевостию — гадав. Не знаю куди менї утїкати. А того очевидно не довідаю ся від Татарів.

Одного пополудня, кола пана не було дома, вибрав ся на стрімку гору, аби звідтам добре розглянути ся по околици. Але перед своїм від'їздом наказав господар одному малому хлопцеви, аби добре уважав на Шілїна і не спускав єго з ока. Отже той хлопець побіг тепер за Шілїном з криком:

— Не іди нікуди, тато не казали. Верни ся, бо инакше скличу людий.

Шілїн успокоїв хлопця.

— Я не піду далеко — відповів — хочу лиш вийти на он ту гору. Ходи разом; як маю на нозї диби, то якже утїкну. Ходи, я тобі завтра за тото зроблю лук і стріли.

Хлопець дав ся намовити. Они вийшли на гору. Она не була на то висока, однако в дибах було все таки тяжко іти. Вийшовши на вершок, сїв Шілїн на землю і розглянув ся по околици. На полудне, по тамтім боцї шопи, простягала ся вузка долина, там пас ся табун коний а ще дальше на полудне видко було аул. Недалеко від аула здіймала ся стрімка гора, а за нею ще одна. Між тими горами видко було синьо-зелений лїс, а там вже сторчав один вершок по над другий, на найвисших сьвітив ся в сьвітлї сонця білий снїг. На всхід і захід видко було такі самі гори а декуди на склонах і плоскорівнях можна було бачити, як дим по аулах піднимав ся до гори.

— То всьо їх край — погадав Шілїн.

Він обернув ся в сторону Росиї: під єго ногами плила незнана єму ріка а посеред веселих садів лежав єго аул. Над рікою сидїли жінки і прали біле; они видавали ся такі маленькі як ляльки. По другій стороні аула

Домі“ звозять ся вже плити на поміст виготовлені в одній ческій фабрицї. Плиги сильні і хороші, а робота має вскорі розпочати ся. Мулярі і камінярі роблять дальше.

— **Почтовий договор** заключила Австрия з Росиею. Пачка ваги 5 клґр., котрої пересилка до Петербурга коштувала доси 4 зр. 14 кр., буде тепер квитувати 88 кр. Подешевіють також грошеві пересилки. Рубель буде мати вартість 1 зр. 27 кр., а не як доси 1 зр. 60 кр. Знижена також тарифа для часописий. Договор зачне обовязувати від 1 серпня с. р.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Дня 8 мая с. р. отворено для руху особового і обмеженого руху пакункового перестанок „Мариямполе“ лежачий поміж стациями Загіряни і Горлиції.

— **З'їзд товаришів шкільних.** Товаришів, що перед 25 роками (в липни 1873) складали іспит зрілости в станиславівскій ґімназиї, просимо на з'їзд товариский до Станиславова. Речинець з'їзду предкладаємо на 10 липня с. р., місце збору: будинок ґімназияльний о 9-ій годині рано повисшого дня. Можливі письма в тій справі належить адресувати на руки першого з підписаних. Инші часописи рускі просимо уклінно о ласкаве повторене сего письма. — У Львові дня 20 мая 1898. *Едвард Харкевич*, директор ц. к. ґімназиї. *Володимир Березовский*, урядник Видїлу краєвого.

— **Торжественний обхід Мицкевичевого сьвята у Львові** випав вчера дуже величаво. Рано відбуло ся торжественне богослужене в латиньскій і вірменьскій катедрі а відтак похід з ринку до місця призначеного під памятник поета. В поході взяли участь крім достойників всї львівскі народні школи, ученики середних шкіл, „Сокіл“, львівскі товариства і інституциї і множество публики. Похід тревав цїлу годину. Вечером було місто ілюміноване.

— **На зелїзничім шляху** Лупків-Тїсна буде на ново отворений рух поїздів від дня 23 мая.

— **В справі безробітя і голоду.** Маґістрат міста Львова оповіщує, що після ухвали ради міскої з дня 18 с. м., почавши від понедїлка дня 23 с. м., не буде принимати більше як 300 робітників денно до надзвичайних робіт, розпочатих містом на те, щоби убогому населеню дати заробок. Ті надзвичайні роботи тревати будуть більше-менше до половини липня. Принимаючи робітників буде маґістрат давати першеньство людям місцевим, значить, до тутешної громади приналежним, або бодай від кількох лїт тутки замешкалим. Заразом оповіщує маґістрат, що коштом державного скарбу розпочато тепер богато публичних робіт у всхідній Галичинї, при котрих можна найти заробок. Отсе ті роботи: водні будівлї в повітах: березівскім, перемискім, ярославскім, добромильскім, лїскім, староміскім, стрийскім, жидачівскім, долиньскім, станиславівскім і товмацкім; стратеґічні дороги в повітах: перемискім, ярославскім, жидачівскім, бобрецкім, каменецкім, перемишляньскім, рогатиньским і борщівскім; державні гостинцї в повітах: сяніцкім, березівскім, лїскім, добромильскім, перемискім, ярославскім, турчаньскім, староміскім, самбірскім, мостискім, яворівскім, стрийскім, дрогобицкім, рудецкім, городецкім, равскім, долиньскім, жидачівскім, львівскім, жовківскім, калускім, перемишляньскім, надвірняньскім, богородчаньскім, станиславівскім, рогатиньскім, бережаньскім, золочівскім, брідскім, гусятиньскім, залїщицкім, косівскім, коломийскім, товмацкім, бучацкім, підгаєцкім, тернопільскім, теребовельскім, чортківскім, городеньскім і снятиньскім.

— **Спис львівских лїкарів, ветеринарів і акушерок** вийшов сими днями накладом громадя міста Львова. Той спис виказує, що у Львові перебуває постійно 219 лїкарів, 16 хірурґів, 19 ветеринарів і 331 акушерок таких, котрих адреса звістна, а 25 таких, котрих місце замешкання не вислїджено.

— **Процес против Лєвенгерца** о обманьство, о котрім ми перед кількома днями доносили, перервано в суботу на внесене прокуратора і відложено его на пізнїйше, а то з огляду на то, що має бути доповнене слїдство.

— **Напад на сьвященика** при престолї лучив ся в місцевости Штравбінґ в Баварий минувшої недїлї. Коли тамошний парох Шайбек, посол до сойму, відправляв службу Божу і читав евангелиє, вистрілив напастник з правої сторони пресвитерий кілька разів з револьвера, а потім з ножем в руцї кинув ся на сьвященика. Однако коли біг до престола спотикнув ся і упав, з чого скористали присутні і зловили его. О. Шайбок не одержав нїякої рани.

— **Попали в лапку.** В Льондонї увязнено сими днями двох жидів Леона Маркуса і Якова Блюменталя, що від кількох лїт допускали ся обманьства на шкоду більших анґлїйских банків фальшованем векслів. Шкода виносить лише — 24 міліонів зр.

— **Помер** Іван Климович, огородник і радний міста Львова, в дорозї вертаючи з Абациї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 мая. Мінїстер справ заграничних ґр. Голуховский виїхав вчера по полудни до Будапешту. — Мінїстер фінансів др. Кайцль поїхав до Праги на похорон своєї матери.

Мадрид 23 мая. В офіцияльних кругах говорять, що правительство іспаньске постановило вислати помічні кораблї до американьского побережа, щоби поперетинати всї каблї, які сполучають американьскі Сполучені Держави з другими краями, скоро би Американцї перетяли кабель, сполучаючий Кубу з Іспаниєю.

Вашинґтон 23 мая. Уряд маринарский заперечує розпущену фальшиву чутку, після котрої коло Лємоле Сант Ніколяс (на Гаїтї) відбула ся морска битва, в котрій затоплено 12 іспаньских кораблїв.

Константинополь 23 мая. В Калябока в Тесалії убив один грецкий вояк турецкого вояка. Греки спалили музулманьске село Лядево коло Трікалї в Тесалії.

Мадрид 23 мая. Кастілльо позістане на своїм становищи амбасадора в Парижи.

Біґрад 23 мая. Чутка о близькім виїздї короля Александра за границю і сполучувані з тою подорожию всїлякі здогади і комбінациї політичні суть — як доносять о тім з міродайних кругів — зовсїм безосновні і схоплені з воздуха.

видко було трохи низшу гору, за нею два лїси, а поміж ними рівнину; по рівнинї стелив ся дим. Шілїн став собі пригадувати, де всходило, а де заходило сонце, коли він мешкав в кріпости. Дивив ся все в ту сторону і погадав:

— Як раз в онтій долинї повинна бути наша кріпость. Туди мушу утїкати.

Сонце сховало ся за гори. Білі снїжні шпилї почервонїли, чорні гори потемнїли, з долин підпимала ся мрака а околиця, де як Шілїн гадав, лежала кріпость, яснїла в сьвітлї заходячого сонця червоним блеском. З напруженою увагою дивив ся Шілїн в ту сторону, здавалось єму, що бачить, як там виходить дим з коминів — там мусить лежати кріпость.

Вже було пізно. Шілїн чув молитву мулли (магометаньский духовний у Татарів). Худобу гнали до дому, корови ричали. Хлопець нетерпеливив ся і напправ: — Та ходїм вже раз! — З тяжким серцем пішов за ним Шілїн. Они вернули до дому.

— Тепер вже знаю куди утїкати — гадав Шілїн. Він рішив ся ще тої самої ночи спробовати щастя. Ночи були темні, місяць сходив аж над раном. Але на нещастє вернули Татари. Звичайно вертали веселі і приганяли богато худоби. Але тим разом привезли з собою лиш одного убитого Татарина, брата убитого.

Повернули сердиті і зібрали ся на похоронний обхід. І Шілїн був при тім. Они завинули трупа в полотно і занесли его без домовини за село під каштани, де положили его на зелену мураву. Прийшов мулла, за ним старцї в турбанах, а за тими аж прочі Татари. Они сидїли мовчки з очами спущеними в землю. Якийсь час панувала глубока тишина. Вкінци підніс мулла голову і сказав:

— Аллаг! — Вимовив лиш то одно слово і знов всї вдивили ся в землю і сидїли мовчки як скаменїлі. По якімсь часї роздав ся знов голос мулли:

— Аллаг! і всї повторили за ним: Аллаг.— Відтак знов всї замовкли. Мерлець лежав на траві і як задеревілї сидїли довкола него засумовані товариші. Нї один не рушив ся. Крім шелесту листя на деревах було всьо тихо. Вкінци відмовив мулла молитву, всї встали, взяли мерця на руки і понесли до гробу. Гріб не був звичайний, а мав з боку нижу. Татари взяли мерця попід пахи, скулили его ноги і так в сидячій поставі спустили его осторожно до гробу і засунули в нижу та притиснули єму руки до грудий.

Ногаєць приніс зеленого шувару, они накляли его до гробу, засипали скоро землею і поставили в головах похованого камінь. Відтак убили землю і посїдали ще раз рядом коло гробу. Довго мовчали, вкінци зітхнули всї голосно: Аллаг, Аллаг, Аллаг! — і повставали.

Рудий роздав трохи гроший поміж старцїв, взяв в руки нагай, ударив ся ним три рази по чолї і пішов до дому.

На другий день рано побачив Шілїн як рудий, а за ним три Татари, виводив за село кобилу. Вийшовши там, здоймив з себе кафтан, закотив рукави сорочки, витягнув кинжал і поострив его на камени. Татари підняли кобилї голову до гори, а рудий приступив до неї і перерізав її гортанку. Відтак коли она упала на землю здоймив з неї шкіру. Прийшли жінки і дівчата чистити внутренности. Вкінци розділено мясо на кілька кусників і занесено до хат рудого. Тут зібрало ся цїле село на тризну.

Три днї їли кіньске мясо, пили бузу і поминали покійника. Цїле село зійшло ся. Четвертого дня замітив Шілїн, що коло полудня збирали ся Татари кудись їхати. Привели коний, десять люда, між ними рудий, всїли на них і від'їхали, лиш Абдул лишив ся дома. Тодї був нів і ночи були темні.

— Ну — сказав Шілїн — нинї мусимо втїкати.

Костилїн відповів:

— Та як втїкати, коли не знаємо дороги?

— Я дорогу знаю.

— А відтак ми за одну ніч в нїякий спосіб не дійдемо до кріпости.

— Нїчо не вадить — за дня відпічнемо в лїсї. Диви я заосмотрив ся в хліб. Чей не будеш тут сидїти і ждати, аж тобі пришлють гроші? А як би що стало ся і гроші не прийшли би, то що тодї? Татари тепер люті, бо наші убили одного з них. Чи то тяжко, щоби они не пімстили ся на нас.

Костилїн довго важив ся.

Вкінци сказав:

— Нехай буде, спробуймо.

V.

Шілїн поліз в яму, розширив єї, аби й Костилїн міг туди перелїзти і оба сидїли і ждали, доки в аулї всьо не втихне.

Ледве поклали ся люди в аулї, як Шілїн перелїз попід стїну на двір.

— За мною! — шепнув до Костилїна.

Костилїн вилїз але ударив ногою о камінь і наробив стукоту. Абдул мав красого, дуже лихого пса, що називав ся Уліяшин. Шілїн добре его знав. Почувши стукіт пес забрехав і побіг з другими псами до шопи. Шілїн тихо засвистав і кинув Уліяшинови кусник пляцка. Пес пізнав его, зараз втихомирив ся і почав махати хвостом.

Але й господар учув пса і почав з саклї кричати: — Бери, Уліяшін, бери!

Шілїн гладив пса, він не брехав, стояв тихо коло Шілїна і ласив ся.

Они сїли за плотом. Знов стало спокійно, не чути було нїчого, хиба кашель якої вівцї в стадї і шум води в долинї. Було темно, високо на небі блимали звізди а зза гори висунув ся маленький, червонавий серп місяця. Мрака розстелила ся понад долини і яруги. Шілїн встав і сказав:

— Ну, брате, ходи.

Переписка зі всіми і для всіх.

Оповістки.

— Маю честь повідомити П. Т. Публику місцеву і доокрестну, що мою торговлю мішаних товарів і виробів масарских перенїс я до мого власного дому при улици Делятиньскій (побіч реальности п. Кноля) і заосмотрив єї в нові добірні товари, вино, сьвітло і т. д. Поручаючи ся ласкавій памяти і взглядам прошу о підпору мого християньского склепу. — З глубоким поважанем *Захарий Гриньовский*, купець в Надвірній.

— Важне для купцїв. В місточку на Подїлю, що має 4000 жителїв мігби купець, що має 500 до 600 зр. готівки, перенятї на себе веденє склепу християньского. Склеп той веде ся вже від трох лїт і має будучність перед собою; обороту за рік може бути 2 до 3 тисячі, конкуренция не велика, але жидівска. Рефлектуючий дістане мурований склеп (помешканя нема, але можна легко винаймити), цїле, майже нове уряджене і товару на кілька сот зр.; він міг би або ставути до спілки, або сам на себе обіймити за відповідною умовою, але мусїв би вложити в склеп 500 до 600 зр. яко кавцию і пристати на контролю. Близші відомости подасть Редакция „Народної Часописи“.

— Панна, молода, з відповідним образованем, знаюча оба краєві язики в мові і письмі, прийме заряд або стане за касиєрку в корінній торговли, або в „Kółku rolnicz-im“, в місточку або на селї в Галичинї. Ласкаві зголошеня під адресою: Ванда К. Гурар в Городенцї.

— До „незнакомої“: За лист з фотографією сердечно дякую. Своєї післати не можу, позаяк „незнакома“ не подала своєї адреси. По перечитаню сеї оповістки прошу відворотною почтою прислати свою адресу під тим самим псевдонїмом що перше. Лист незнакомої зачинає ся від слів: „Позаяк мешкаю на селї, не можу на борзї мати иншої фотографії дома“....

— Для „Конвалїї“ від „читателя з К“. залягають мабуть листи на почтї.

— **І. Ц. в Бер.:** До колеґії в Римі принимають тепер лиш тих, котрі скінчили з добрим успіхом бодай осьму клясу ґімназияльну без матури. Ся зміна настала на жадане нашого мінїстерства просьвіти; в самих початках принимано і таких, що скінчили лиш четверту клясу; сего вже тепер нема. Як доси, то вступленє до колеґії досить трудне, бо всего може бути принятих що найбільше 16 питомцїв. Може бути, що пізнїйше, коли знайдуть ся відповідні фонди, будуть і більше питомцїв принимати, але в будучности мабуть і услівя принятя будуть труднїйші, бо буде ся вимагати матури. Впрочім мусите уважати на конкурс, який буде оголошений з кінцем шкільного року. — **П. В. в Лис.:** З широкого опису Вашої недуги видимо то, що она єсть скомплікована: здаєсь, що був а може й ще єсть хронїчний катар жолудка, хронїчний (упертий) запір (обструкция) і т. зв. випадане кишки, а се послїдне єсть мабуть найгіршою перешкодою в дворованю. Хотячи Вам подати дїйстно якусь добру раду, треба би Вас насамперед видїти і добре оглянути, та вишукати всї причини недуги. Длятого було би найлїпше, як би Ви приїхали до Львова і тут зарадили ся лікарів. Коли висуває ся кишка, чи радше слизниця кишки відходової, то треба єї за кождий раз добре назад засунути або вохкою губкою або таки пальцем, умоченим в оливу. Лїків на прочищене уживайте як найменше; лїпше вже уживати від часу до часу чіпків ґліцеринових, котрі дістанете в аптицї, а найлїпше геґар з лїтною водою. Коли пипка від геґара не хоче добре заходити, то мабуть длятого, що слизниця кишки відходової, не добре всупена, лишає ся в самім отворі, стиснена там мязами (мушкулами). Може бути, що мала операция усунула би перешкоду зовсїм, а тогди і дворованє булоби лекше. Коли же конче треба уживати лїку на прочищенє, то уживайте вина Саґрада, ложочку від кави на ніч. Вино се (Sagrade-Wein, з фабрики J. Paul Liebe in Teschen, можна дістати в кождій аптицї по 1 зр. або може 1·20 зр. за фляшку) робить лиш легке розвільненє без болю, єсть приятне в смаку, скріпляє кишки і помагає в травленю. Инших лїків на прочищене не уживайте, бо они хоч хвилево роблять пільгу, але через довше уживанє ослаблюють жолудок і кишки. Крім того масуйте ся самі в той спосіб, що положившись горілиць і піднявши колїна в гору, зачнете потискати ся обома руками, при стулених до купи пальцях, раз коло разу, почавши з долини від долїшної правої пахвини в гору попід груди аж до лївої пахвини і т. д. до окола живота. Дуже помічною булаби також ґімнастика, але систематична і примінена до недуги (зелїзні кулї „гантлї“; підносити їх в гору і витягнути ся як струна; хиляти ся наперід себе аж до землї, хиляти ся на бік в право і лїво і т. д.) Словом, треба все робити, що лиш можна, щоби управильнити і улекшити дворованє. Найважнїйшою до того річию єсть дуже точна і строго придержувана диєтетика: не їсти тяжких страв і більше зьвіринних (мясо, не товсте, телятину, курятину, яйця, молоко і т. п.) як ростинних; їсти по троха а за то частїйше. Для лїпшого травленя і лекшого дворованя міг би Вам лїкар ще заординувати н. пр. пепсину, папаїну або які инші лїки. Се все, що ми Вам можемо порадити. — **Остап:** Щоби бути припущеним до іспиту з рахунковости, треба мати бодай низші кляси шкіл середних або семинарию учительску. Найважнїйші підручники: лїтоґрафовані скрипти Черного (цїна 3 зр., дістати можна в антикварни Köhler-а, Львів, ул. Баторого ч. 28) і Schrott-а дїло о рахунковости державній. З іспитом з рахунковости державної можна одержати посаду при помічничих і рахункових урядах держ., при маґістратах (касиєр, секретар, люстратор), при банках і товариствах задаткових та асекурацийних. У войску може рахунковість особливо придати ся, бо там можна дістати ся до канцелярії рахункової і з часом з підофіцира рахункового авансувати на рахункового офіцира а по виступленю з войска можна тим лекше дістати ся до якоїсь иншої служби. — **Венедикт П. в М.:** Лїсти тягненя тих льосів не маємо. Прочитайте на льосї, де мало відбувати ся тягненє і хто тою льотериєю займав ся та напишїть туди і просїть о присланє лїсти. Найлїпше таких льосів не купувати. — **А. К. з Ч:** З Ваших льосів анї один доси не витягнений, анї в тягненю премієвім анї в амортизацийнім. — **Д. Б. В. К.:** Доси не витягнений. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Але в тій хвили роздав ся з мінарету спів мулли:

Гаіа ала ела ел селаг — Ходіть до мо-
[литви
Гаіа ала ел фалаг — Ходїть до храму,
Аллаг уа ел акбар — Бог великий,
Ла ілла ела Аллаг — Нема нїкого понад
[Бога
Магомед рассіт Аллаг — Магомед єго
[пророк,
Аллаг уа ел акбар — Бог великий.

Они знов присїли під стїною. Довго сидїли, доки люди не перейшли до мошеї. Відтак знов всьо утихло.

А тепер в імя Боже! — Перехрестили ся і пустились в дорогу. Перейшли подвірє і зійшли зі стрімкого горбка до ріки в долинї, але не переходили на другий берег, лише ішли вздовж ріки долиною. Густа мрака вкривала землю, над головами бачили звізди. Шілїн після них вибирав дорогу. В мрацї було холодно і не тяжко йти, лише зношені чоботи перешкаджали. Шілїн роззув ся, кинув їх геть і ішов босо. Скакав звинно з каменя на камінь і поглядав на звізди. Але Костилїн не міг додержати єму кроку.

— Тихо йди! — шептав Шілїн Костилїнови.

— Прокляті чоботи обглодали менї цїлком ноги — відповів товариш.

— То стягни їх, лекше буде йти.

Костилїн пішов дальше пішки, але то було ще гірше. Поранив єобі ноги на каміню і хотїв знов лишати ся. Тодї сказав Шілїн до него:

— Покалїчені ноги знов загоять ся, але як они нас доженуть, то буде зле — убють нас.

Костилїн не відповідав. Стогнучи ішов поволи дальше. Так утїкали досить довго долиною. Нараз донїс ся до їх уший з правої сторони брехіт пса. Шілїн задержав ся, оглянув ся і сказав:

— Ах, ми зблудили, пішли на право! Тут чужий аул, я бачив єго з гори; мусимо вертати, взяти ся трохи на лїво, під гору і відтак просто. Там мусить бути лїс.

А Костилїн відповів:

— Зажди трохи, дай менї відітхнути, мої ноги цїлком покалїчені.

— Гм, брате, они загоять ся. Лекше ступай. Ось диви, так як я.

І Шілїн завернув ся, скрутив на лїво і пустив ся під гору до лїса. Зойкаючи поволїк ся за ним поволи і Костилїн.

— Тс! — упоминав єго Шілїн і ішов дальше.

— Слухай! — Що то було? Удари кіньских копит! Они задержали ся і слухали. Щось тупало як кінь, але зараз знов перестало. Пішли дальше і знов донїс ся до їх уха кіньский тупіт. Они задержали ся, тупіт також. Шілїн пішов осторожно дальше і вскорі на виднїйшім місци дороги виринула якась дивна стать. Він не міг добре розрізнити, чи то був кінь і сидїло щось на хребтї того дивного зьвіра, що цїлком не подобало на чоловіка. Він чув як то сапіло. — „Що то?“ — Шілїн засвистав тихо — і дивна стать кинула ся в лїс. Роздав ся шум і ломіт, немов би буря лютувала в лїсї.

Костилїн зі страху упав на землю. Але Шілїн сердечно розсьміяв ся і сказав:

— То олень. Не чуєш, як він рогами ломить галузе? Ми єго бояли ся а він нас.

Утїкали дальше. Квочка на небі показувала, що до рана вже недалеко. Але они не знали чи ідуть добре. Шілїнови здавало ся, що він їхав тою самою дорогою у неволю і що до кріпости буде не більше як десять верств. Але не був певний, чи так є. Прийшли до якоїсь лїсної полянки і Костелїн сїв та сказав:

— Що хочеш роби а я дальше не піду — не можу.

(Конець буде.)

Надіслане.

Ц. к. акцийний упр. галиц.

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

перенїс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїнї власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до перехованя папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділї депозитовім. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Поручає ся
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові. 4

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).